

bevisning ikke uden Videre kunne skydes til Side, men trænge til en virkelig Besvarelse og Gjendrivelse, inden de miste deres Bøgt. At bringe et aarligt Offer af 63,000 Rd. er saaledes, selv for en stor Kommune som Kjøbenhavn, en meget alvorlig Ting. Der er dog ingenlunde Mangel paa Nødbønhed til at bringe dette Offer, naar blot det er givet, at det kommer dem til Gode, som man vil hjælpe, og ikke falder i Lommen paa dem, som man ikke vil hjælpe. Man vil ikke eftergive en kommunal Afgift paa 63,000 Rd., for at det kan komme Bygningsentreprenører, Grundeiere og Kapitalister til Gode og, hvis man ved Overveelse kommer til det Resultat, at dette vil blive Følgen — jeg ved Intet derom, jeg siger kun „dersom“ —, saa er det en overmaade god og sund Betragtning, som man vel kan være bekendt at staa ved. Den Afgjørelse, som Sagen maa finde, vil efter min fulde Overbevisning i hvert Tilfælde blive samvittighedsfuld og omhyggelig. Skulde det være, at Kommunalbestyrelsens Udtalelse kommer til at gaa i den Retning, at den støtter den Betragtning, som er gjort gjældende, naar det ske, fordi man har anerkjendt de Grunde, der tale for denne Betragtning, for at have den største Bøgt. Skulde derimod det modsatte Resultat indtræde, nemlig, at Kommunalbestyrelsen fraraader Eftergivelsen af den kommunale Afgift, saa vil dette ske i Henhold til Overbevisningen om, at dette er det Rette, og man vil da med stor Ligeagtydighed være Vidne til den Mistænkeliggjørelse, hvori man fra enkelte Sider synes fortrinnsvis at finde Glæde.

J. N. Hansen: Naar der er Tale om, at det er en Mistkjendelse af den kommunale Selvstændighed, at man ikke vil undergive Spørgsmaalet om en kommunal Skattelov — om et Forslag om en saadan skal udkomme som Lov eller ikke — den paagjældende Kommunalbestyrelsens Beslutning, maa jeg dog sige, at jeg aldrig har tænkt mig den kommunale Selvstændighed drevet saa vidt; det er saavidt drevet, at jeg heller ikke tror, at det erede Medlem i Virkeligheden vilde ønske, at den skulde drives saa vidt. Dersom man ved alle Skattelove vilde, naar de vedrøre Kommunerne, gjøre deres Vedtagelse afhængig af Kommunerens Indstilling, saa gad jeg nok spørge, hvor mange Skattelove vi kunne faae udgivne. Et er at høre Kommunen; men det er der Ingen, der har talt om her, og det er der jo heller ikke Spørgsmaal om her. Men at et Forslag ikke skal kunne gjøres til Lov uden Kommunalbestyrelsens Indstilling, finder jeg rigtig nok gaar langt ud over den kommunale Selvstændighed, som jeg har tænkt mig. Vi kunne ikke stille Kjøbenhavn udenfor det øvrige Land. Man maa dog sige, at 63,000 Rd. for det store Kjøbenhavn ikke er mere end 1000 Rd. for en Kjøbstad, eller nogle hundrede Rd. for

en Landkommune. Vil man gaa ud fra, at en Skattelov ikke kan udgives uden efter kommunal Indstilling, naar den vedrører kommunale Statter, saa maa man jo høre alle Kommunerne omkring i Landet og vente paa deres Indstillinger, inden man giver Loven, men det er underligt at sige: Nei, naar det gjælder Kjøbenhavns Kommune, kunne vi ikke røre ved Sagen uden at vi faae dens Indstilling, men overfor Kommunerne ude i Landet behøves det ikke. Nei! den første Forbring til den kommunale Selvstændighed er, at man lader Forholdet blive almindeligt for alle Kommuner, og jeg paastaar, at det er at gaa langt videre, end det Begreb, vi hidtil have forbundet med kommunal Selvstændighed, at gjøre Sagen afhængig af en Indstilling fra en Kommune.

Ville: Det vil erindres, at det, hvorom der her er Tale, ikke er at erhverve en enkelt eller flere Kommunerens Samtykke til en ny Skattelov; men her er Tale om en bestaaende kommunal Afgift, en Samling af kommunale Afgifter, der i en Række af Aar have været opkrævede paa en vis Maade. Nu vedtager Staten en Forandring i sin Bygningsafgift, og der er det eiendommelige Forhold tilstede, at i visse Kommuner udredes en Del Afgifter til Kommuner paa samme Basis som Bygningsafgiften til Staten. Nu var Spørgsmaalet da dette: Hvad stemmer bedst med den kommunale Selvstændighed, enten at Staten uden videre siger: Jeg slaar ligeledes en Streg over de Indtægter, som Du, Kommunen, hidtil har opkrævet, og spørger Dig ikke — thi at høre den er, som erede Medlemmer vide, noget ganske Andet end at kræve dens Samtykke — er dette stemmende med den kommunale Selvstændighed, er det den rette Opfattelse, er det i Harmoni med den Maade, hvorpaa man ønsker, at Kommunerne i det Hele skulle stilles? Godt, saa har jeg Intet at sige; men jeg har den Forestilling, at vi i Virkeligheden opfatte Kommunerens Selvstændighed saaledes, at vi ikke ville fastsætte en drakonisk Lov for Alle, men ville overlade enhver Kommune Raadighed til at gjøre det, som den anser for det Bedste i sit eget Lær. Der kunde være de Kommuner, hvor der var særlig Grund til at gjøre noget for den arbejdende Klasse, og der kunde omvendt være andre Kommuner, hvor der var Opfordring til at bortskjære Alt, hvad der kunde have Udseende af Beskyttelse for denne. Det forekommer mig, at den rigtige Fremgangsmaade, som man altid har fulgt ved lignende Leiligheder, er den, ikke at foretage indgribende Forandringer i en Kommunes Budget og indgribende Forandringer i de bestaaende kommunale Afgifter uden i Forveien at have ladet vedkommende Kommune, gennem sit lovmæssige Organ, tiltræde Beslutningen herom. Herfra kan der ikke udbrages nogen som helst Slutning til, at der ellers ved ethvert Lovforslag om den kommunale Besættning, som indfører almindelige